

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Варна, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Диана В. Джамбазова Въззивно гражданско дело № 20223000500047 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от пълномощника на М. Д. М. от гр.Добрич срещу решение № 260159/01.12.2021 г. по гр.д. № 878/2020 г. на Окръжен съд – Добрич, с което е осъден да заплати на „Комуналефект“ ЕООД – Добрич /в ликвидация/ сумите: 21587.29 лв. и 52969.76 лв. – обезщетения за имуществени вреди от противоправни и виновно извършени действия, установени с влязла в сила присъда по НОХД № 302/2019 г. на ДРС, с правно основание чл.45 от ЗЗД, ведно със законната лихва. Оплакванията са за неправилност поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост с молба за отмяна и за постановяване на ново решение по съществото на спора, с което искът да бъде отхвърлен.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК не е постъпвал писмен отговор на въззивната жалба. В открито съдебно заседание не е изразявано становище по жалбата.

Въззивната жалба е подадена в срок и от надлежна страна и е процесуално допустима. След като прецени доказателствата по делото –

поотделно и в тяхната съвкупност, Варненският апелативен съд приема за установена следната фактическа обстановка:

Исковото производство е образувано по обективно кумулативно съединени осъдителни иски по чл.45 от ЗЗД на „Комуналефект“ ЕООД – Добрич /в ликвидация/ срещу М. Д. М.: за заплащане на сумата от 21587.29 лв., претендирана частично от 61195.21 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие от длъжностно присвояване, за което е признат за виновен с влязла в сила присъда № 17/15.05.2019 г. по НОХД № 302/2019 г. на РС – Добрич, ведно със законната лихва и за заплащане на сумата от 52969.76 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие на получени количества горива за сметка на въззиваемото дружество при въвеждане на трето лице в заблуждение чрез ползване на ползване на карта за зареждане на гориво, за което е признат за виновен със същата присъда, ведно със законната лихва.

Ответникът, в рамките на срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, е противопоставил възражения за недопустимост и неоснователност на исковите претенции, поради изтекла погасителна давност.

Окръжен съд – Добрич е постановил решение, с което наведените от ответника възражения са приети за неоснователни и претендираните суми са присъдени в цялост.

Не се спори между страните и се установява от приложените писмени доказателства, че с влязла в сила присъда № 17/15.05.2019 г. по НОХД № 302/2019 г., по описа на Районен съд – Добрич, потвърдена с решение № 75/29.10.2019 г. по ВНОХД № 292/2019 г. по описа на Окръжен съд – Добрич, че въззивникът – като длъжностно лице – „главен счетоводител“ при "Комуналефект" ЕООД /в ликвидация/ е признат за виновен в това, че през периода 23.04.2013 г. – 10.07.2015 г. в гр. Добрич, при условията на продължавано престъпление, присвоил чужди парични средства в общ размер на 61195.21 лв., собственост на въззиваемото дружество, която сума му била поверена за опазване и управление – престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. с ал.1, т. 1 и т. 2, вр. с чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 НК. Със същата присъда въззивникът е признат за виновен в това, че през периода 01.01.2010 г. – 31.12.2015 г. в гр.Добрич, при условията на продължавано престъпление, в качеството на длъжностно лице – главен счетоводител в „Комуналефект“

ЕООД /в ликвидация/, с цел да набави за себе си облага, възбудил и поддържал заблуждение у трето лице – К.Г.С., в качеството ѝ на управител на „МТТ“ ООД, гр.Добрич, че има право да ползва карта за зареждане на гориво № 2000000504, като е заредил от бензиностанция на „МТТ“ ООД гориво, чрез същата карта, привидно издадена за автомобил с рег.№ ТХ 4737, собственост на „Комуналефект“ ЕООД и по този начин е причинил имотна вреда на въззиваемото дружество в общ размер на 52696.76 лв. – престъпление по чл.210, ал.1, т.3, предл. първо и т.5 вр. с чл.209, ал.1, вр. чл.26, ал. 1 НК.

Съобразно разпоредбата на чл. 300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, относно това дали то е извършено, неговата противоправност и виновността на дееца. Влязлата в сила присъда може да бъде задължителна за гражданския съд и относно гражданските последици от деянието в случай, че тези последици са включени в престъпния състав на деянието. /Определение № 41/02.02.2017 г. по гр.д.№ 60164/2016 г., II г.о. на ВКС/. В настоящото производство същите последици са елементи от съставите на престъпленията по чл.202, ал.2, т.1, вр. с ал.1, т.1 и т.2, вр. с чл.201, вр. чл.26, ал.1 НК и по чл.210, ал.1, т.3, предл. първо и т.5 вр. с чл.209, ал.1, вр. чл.26, ал.1 НК.

В мотивите на присъдата е прието, че престъпното деяние „присвояване“ е извършено чрез изготвяне на неистински платежни нареждания, с които деецът се разпоредил с парични суми по сметките на „Комуналефект“ ЕООД в „Уникредит Булбанк“ АД и „Общинска банка“ АД по своя разплащателна сметка, открита в „ДСК“ АД и по сметка на негов познат – В.А.В., открита в „Уникредит Булбанк“ АД. При съставяне на посочените платежни нареждания, М. е подписвал и подправял подписа на управителя на въззиваемото дружество, за да улесни престъплението „присвояване“. Поради тази причина е прието, че за да улесни присвояването, въззивникът е извършил престъпление по чл. 310 вр. чл. 309, ал. 1 НК. Вредата, в случая, представлява претърпяна загуба от извършените без основание плащания, при зачетени насрещни вземания на въззивника за дължимо трудово възнаграждение, поради което съдът приема, че присъдата установява, че именно деянието е причинило процесната вреда в посочения в присъдата размер.

В същите мотиви е прието, че престъпното деяние „измама“ е извършено чрез безкасови плащания през периода 01.01.2010 г. – 07.12.2015 г. с карта с № 2000000504, издадена от „МТТ“ ООД за доставка и зареждане на гориво на ППС на „Комуналефект“ ЕООД /в ликвидация/, като по този начин било възбудено и поддържано заблуждение у трето лице – управителя на „МТТ“ ООД, че деецът има право да зарежда с гориво ППС с рег. № ТХ 4737, който дублира служебен автомобил на „Комуналефект“ ЕООД /в ликвидация/ с рег. № ТХ 4737 РХ. Вредата представлява претърпяната загуба от извършените без основание плащания, поради което съдът приема, че присъдата установява, че именно деянието е причинило процесната вреда в посочения в присъдата размер.

Задълженията, възникнали от деликт, са изискуеми от момента на настъпване на вредите - от този момент за тях тече погасителна давност, но нормата на чл.114, ал.3 ЗЗД въвежда изключение от принципа като постановява, че при възникналите от деликт задължения, давността не започва да тече до момента, в който деецът бъде открит. Логически е изключено да бъде открит извършителят на престъпление, ако неговите престъпни последици не са настъпили явно. /ППВС № 2/1981 г. и ТР № 5/2005 г. ОСГТК на ВКС, решение № 308/30.04.2010 г. по гр.д. 865/2009 г., ВКС, III г.о., определение № 625/31.07.2019 г. по гр.д. № 1349/2019 г., ВКС).

В случая присвояването е осъществено през периода от 23.04.2013 г. – 10.07.2015 г., а измамата – през периода 01.01.2010 г. – 31.12.2015 г., но предварителното производство по НПК е водено срещу „неизвестен извършител“. Едва с привличането на М. като обвиняем за посочените престъпления с постановление от 27.12.2018 г. следва да се приеме, че са налице достатъчно данни за установяване на авторството му досежно престъпната дейност. В тази връзка е правилен извода на Окръжен съд – Добрич за определяне на началния момент на давностния срок съгл. чл.114, ал.3 от ЗЗД. Съпричастността на извършителя в достатъчно конкретна степен е могла за първи път да бъде установена след извършване на съответните процесуално-следствени действия по ДП № 28/2016 г. по описа на ДРП.

Погасителната давност не е била прекъсната, нито с признания предхождащи началния й момент, нито с тези по чл.371, ал.2 НПК. Същата не е изтекла към датата на предявяването на иска - 15.10.2020 г.

На следващо място, доводът на жалбоподателя за непререшаемост на делото е неоснователен. Разпоредбите на чл.299 ГПК визират процесуална пречка за развитието на исковото производство при наличие на съдебен акт по съществото на спора. Определение №260061/04.09.2020 г. е съдебен акт, преграждащ хода на исковото производство, поради неотстраняване на нередовности на исковата молба в рамките на преклузивния срок и не разрешава спора за дължимост на обезщетения за причинени имуществени вреди по същество. При липса на акт със сила на пресъдено нещо исковата молба е допустима, а постановеното по нея решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, поради което Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260159/01.12.2021 г. по гр.д.№ 878/2020 г. на Окръжен съд – Добрич.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____